

Tengler Gabriella – Mercatorius kincse

Élt Magyarországon a 15. században egy kereskedő, akit Mercatorius hívtak. Ez a kereskedő igen gazdag volt, és volt egy titokzatos vaskulcsa. Mindenki azt mondta, hogy rengeteg kincse van, de ő ezt mindig letagadta. Egy nap a kereskedő sajnos váratlanul meghalt, és elveszett a kulcsa a vagyonával együtt...

544 évvel később, 2019-ben volt egy osztály, akik osztálykiránduláson vettek részt Budapesten. Ebben az osztályban volt hat barát, Réka, Ágnes, Laura, Erik, Norbert és Attila, akik egy csapatot alkottak. Mindannyian kilenc évesek voltak és amikor csak tehették, együtt töltötték az időt, így ezen az osztálykiránduláson is.

A kirándulás második napján a budai várnegyedre fedezte fel az osztály. Ahogy a jóbarátok menet közben beszélgettek, egyszer csak Erik megbotlott egy ferdén álló macskakőben. Ahogy kifordult a földből, valamit találtak alatta. Egy vaskulcsra bukkantak! Az volt ráírva, hogy: Mercatorius kulcsa 1475.

- Milyen régi kulcs! - kiáltottak fel mind egyszerre. De miközben a vaskulcsot nézegették, az osztály továbbment nélkük.
- Most mihez kezdünk? - kérdezte kétségbeesetten Erik.
- Még egy telefon sincs nálunk! - folytatta Laura a sopánkodást. Nagyon megijedtek és abba az irányba néztek, amerre az osztály eltűnt, de már senkit sem láttak.

Ekkor Réka szeme felcsillant:

- De mégis van valamink... - mondta.
- De mink? - vágott közbe Norbert, mielőtt Réka befejezhette volna a mondatát.
- Hát a kulcs - folytatta Réka.
- És akkor? Mit kezdünk egy kulccsal, ami egy olyan emberé volt, aki legalább 500 évvel ezelőtt élt!? - kérdezte feldühödve Ágnes.
- Talán megkereshetnénk, hogy mit nyit a kulcs, hátha valami olyat, ami szerencsés a helyzetünkhöz – mondta Réka felvidultan.
- De azt mégis hogyan? - kérdezte Attila.
- Zárakból nagyból úgy több, mint milliószor millió van. Még ha egész életünkben is kutatnánk azt a zárat, amelyikbe beleillik, szerintem még akkor se találhnánk meg - mondta Attila szomorúan.

- De azért egy próbát megér - mondták neki a többiek.
- Vagy inkább maradjunk itt, amíg éhen halunk? - kérdezte szigorúan Erik.

Réka, Laura, és Erik hátat fordítottak a többieknek és elindultak. Hamarosan Ágnes is csatlakozott hozzájuk, majd kisvártatva Attila és Norbert is utánuk eredt. Mentek, mentek, hamarosan azonban mindenkinek elfogyott az ennivalója és az innivalója is.

Ekkor találkoztak egy emberrel. Udvariasan köszöntek, bemutatkoztak neki, majd így szóltak hozzá:

- Találtunk egy kulcsot és azt szeretnénk megkérdezni, hogy tud-e mondani egy olyan helyet, ahol van egy zár, amibe egy kulcsot keresnek?

Azt mondta erre a bácsi:

- Sziasztok, gyerekek! Persze hogy tudok! Tamás bácsi vagyok, régész. Éppen egy ásatásra megyek dolgozni. Nemrégén találtunk egy ládát, amibe pont egy vaskulcsot keresünk. Ha szeretnétek, elviszlek oda titeket.
- Nagyon szépen köszönjük - mondták boldogan mind egyszerre.

Nemsokára el is jutottak az ásatásra. Egy nagy szalaggal körbekerített helyre értek, ahol nagy gödrök, és nagy, földből és kőből képződött kupacok voltak. Embereket láttak, akik ecsetekkel, kicsi seprűkkel és hozzá lapátokkal, kis csákányokkal, különbözőféle ásókkal dolgoztak. Vödörök is voltak náluk.

Ezután pedig beleillesztették a kulcsot a ládába. Csodák csodája, pontosan beleillett! A ládában tényleg sok kincs volt, amit a múzeum kapott meg, a ládát pedig kiállították a vaskulccsal egyetemben és hatuknak még a nevét is kiírták elé. Utána köszönetet mondtak a gyerekeknek és felhívták az osztály szállását. Az osztályfőnökük azonnal értük ment. Végül mind a hat gyerek kapott a múzeumtól öt-öt ingyenes belépőt, hogy a családjuknak is meg tudják mutatni a kincseket.

Amikor pedig vége lett a kirándulásnak és a barátok hazamentek, mindent elmeséltek otthon és nemsokára el is mentek a családjukkal a múzeumba. Ezt a fantasztikus kalandot pedig egyikük sem felejtí el sohasem.